

1 Naglet til et kors på jorden
hænger under Lovens torden
Himlens Herre og Guds Søn.
Selv den evig gode Fader
ham i bitrest kval forlader,
hører tavs hans angestbøn.

2 Ak, hvor ængstet, trøst berøvet
og til døden dybt bedrøvet
er vor frelsers hu og sjæl!
Vredens fulde kalk uddrikke
må han, skal han, ellers ikke
frelses kan min arme sjæl.

3 For al verdens fejl og brøde
måtte Jesus grusomt bøde
nagelfast med fod og hånd;
skille ad sig måtte, ville
livets flod og livets kilde, 1)
og Guds Søn opgav sin ånd.

4 O, lad aldrig nogen sinde
korsets træ mig gå af minde,
som dig, frelsens fyrste, bar;
men lad kors og død og smerte
tale, råbe i mit hjerte,
hvad min frelse kostet har!

5 Hjælp, at jeg min synd begræder
og mig stedse varsomt glæder
ved min fred og salighed:
købt jeg blev, dit navn ske ære!
dyrekøbt; ak, lad det være
mig til varsel ved hvert fjed!

6 Giv mig hjertelag og kræfter,
så jeg skikker mig derefter,
elsker, følger, lever dig!
Daglig hendø synder-livet,
vokse det, du mig har givet,
det, som glad opofrer sig!

7 Ja, Forsoner, lad mig være
ofret dig til tak og ære,
leve dig til velbehag!
Da jeg smile skal ad døden,
thi jeg skuer morgenrøden
af en evig højlys dag.

Jacopone da Todi omkring 1300.
B.G. Sporon 1777. N.F.S. Grundtvig 1837.
Bearbejdet 1889 og 1951.
Mel. Norsk folkemelodi 1922

1) Guds Søn - Gud Fader

1 Hil dig, Frelser og Forsoner!
Verden dig med torne kroner,
du det ser, jeg har i sinde
rosenkrans om kors at vinde,
giv dertil mig mod og held!

2 Hvad har dig hos Gud bedrøvet,
og hvad elsked du hos støvet,
at du ville alt opgive
for at holde os i live,
os dig at meddele hel?

3 Kærligheden, hjertegløden
stærkere var her end døden;
heller giver du end tager,
ene derfor dig behager
korsets død i vores sted.

4 Ak! nu føler jeg til fulde
hertets hårdhed, hertets kulde.
Hvad udsprang af disse fjelde,
navnet værd, til at gengælde,
Frelsermand, din kærlighed?

5 Dog jeg tror, af dine vunder
væld udsprang til stort vidunder,
mægtigt til hver sten at vælte,
til isbjerge selv at smelte,
til at tvætte hertet rent.

6 Derfor beder jeg med tårer:
Led den ind i mine årer,
floden, som kan klipper vælte,
floden, som kan isbjerg smelte,
som kan blodskyld tvætte af!

7 Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!

8 Skønt jeg må som blomsten visne,
skønt min hånd og barm må isne,
du, jeg tror, kan det så mage,
at jeg døden ej skal smage,
du betalte syndens sold.1

9 Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det, Frelser, af din nåde.
Stå mig bi, når fjenden frister!
Ræk mig hånd, når øjet brister!
Sig: vi går til Paradis!

*Tekst Arnulf af Louvain før 1250, N.F.S. Grundtvig 1837.
Mel.: C.Chr. Hoffman 1878*